

Arrest

nr. 233 035 van 24 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. GOOSSENS
Kraasbeekstraat 41
3390 TIELT-WINGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 17 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 september 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 oktober 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 september 2019, met kennisgeving op 2 december 2019, verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing met de volgende motieven:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.10.2018 werd ingediend door :

S., J. A.

nationaliteit: Ghana

geboren te A. op 10.07.1993

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf Europa zou hebben (legt een Spaanse verblijfsvergunning voor). Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene verklaard ook dat hij sedert januari 2018 in België verblijft en hij hier een leven en sociaal netwerk heeft opgebouwd, ook deze elementen kunnen niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Ook wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Betrokkene verklaard ook dat hem reeds werk werd aangeboden bij de firma A. P. B. te Weserlo. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij taallessen zou volgen, (legt een bewijs voor van C. O. School), dat hij een sociaal leven opgebouwd zou hebben kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

Tevens op 24 september 2019, diezelfde dag ter kennis gebracht, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

Dit is de tweede bestreden beslissing met de volgende motieven:

“(…)

De heer

Naam, voornaam: S., J. A.

geboortedatum: 10.07.1993

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van *“de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht, schending van de wet door machtsoverschrijding en schending van de wet, meer bepaald art. 9bis Vreemdelingenwet.”*

Het eerste middel licht toe:

“1. Aangezien de verzoekende partij motiveert dat de elementen van integratie niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend en niet in het buitenland, met melding dat deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in de fase van de ontvankelijkheid niet behandeld worden;

Dat elementen van integratie op zichzelf inderdaad niet verantwoorden waarom een aanvraag in België wordt ingediend;

Dat verregaande integratie wel kan samengaan met een verlies van sociale banden in het thuisland, waardoor het uitzonderlijk moeilijk wordt om de aanvraag in het thuisland te doen;

Dat in die zin eenzelfde feit (verre integratie) zowel de buitengewone omstandigheid kan staven als een reden van gegrondheid van de aanvraag kan zijn (R.v.St., 9 april 1998, nr. 73025);

Dat de verwerende partij daarnaast op geen enkele wijze onderzocht heeft, minstens blijkt zulks niet uit de bestreden beslissing, of er nog familieleden in het thuisland aanwezig zijn waar hij opgevangen zou kunnen worden teneinde zijn aanvraag in het thuisland te doen;

Dat zij hiermee haar zorgvuldigheidsplicht, minstens haar motiveringsplicht heeft geschonden;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat het middel gegrond is, wegens schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht (zowel op formeel als op materieel vlak);

2. Aangezien verzoekende partij voor de volledigheid opmerkt dat art. 9bis van de wet van 15 december 1980 “buitengewone omstandigheden” niet definieert;

Dat de Raad van State zulks definieert als omstandigheden die weliswaar geen overmacht behelzen, doch die een terugkeer met het oog op het doen van een aanvraag in het land van oorsprong niettemin bijzonder moeilijk maken (R.v.St., 9 april 1998, nr. 73025; R.v.St., 6 maart 2001, nr. 93760);

“Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, §3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonst dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen.” (R.v.St., nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev.Dr.Etr., 2001, 217, advies B. CUVÉLIER).

Dat het in casu toch manifest duidelijk is dat het voor verzoekende partij bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen;

Dat de verwerende partij de “buitengewone omstandigheid” restrictiever interpreteert dan de Raad van State, zodat zij de toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet ook te zeer verenigt;

Dat dit een schending van art. 9bis Vreemdelingenwet behelst alsmede een schending van de motiveringsplicht, zodat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd wegens een schending van de wet, meer bepaald art. 9 Vreemdelingenwet, en wegens een schending van de formele en materiële motiveringsplicht;

Dat zij door zo eng te interpreteren eveneens haar macht overschrijdt, zodat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd wegens een schending van de wet door machtsoverschrijding;

Dat het middel gegrond is, wegens schending van de motiveringsplicht (zowel op formeel als op materieel vlak), schending van de wet, namelijk art. 9bis Vreemdelingenwet en schending van de wet door machtsoverschrijding;”

2.1.2. In het eerste middel zijn de grieven enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Uit de lezing van het middel blijkt dat verzoeker naast de schending van de materiële motiveringsplicht ook de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Dit artikel heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde waarom in dit geval geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die maken dat de aanvraag in België wordt ingediend. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, legt de gemachtigde op omstandige en concrete wijze uit waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. De bestreden beslissing beantwoordt de elementen die verzoeker kenbaar maakte en verzoeker maakt niet duidelijk met welk element geen rekening is gehouden. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de reden van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet voorhanden. De motivering is afdoende.

2.1.3. Verzoeker levert inhoudelijke kritiek en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoeker, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of verblijf, in dit geval Ghana, of het land waar verzoeker een verblijfstitel heeft, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In dit geval is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven (dit is volgens verzoeker Spanje).

Concreet verwijst verzoeker naar zijn verblijf in België, alwaar hij zijn leven in alle veiligheid en sereniteit heeft opgebouwd. Hij verwijst naar het verlies van sociale banden in het thuisland zodat het uitzonderlijk moeilijk wordt om aldaar de aanvraag in te dienen. Hij heeft niemand meer in het herkomstland. Verzoeker geeft toe dat de elementen die de integratie betreffen op zichzelf inderdaad niet verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend. Dit zijn volgens verzoeker buitengewone omstandigheden. Hij verwijt de eerste bestreden beslissing niet te hebben onderzocht of er nog familieleden in het thuisland aanwezig zijn opdat hij opvang kan krijgen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag van 16 oktober 2018, door zijn raadsman ingediend, enkel als buitengewone omstandigheid het feit aanhaalt dat hij reeds jarenlang in Europa woont en sedert 20 januari 2018 in België en een sociaal leven en een netwerk heeft dat in zijn origineland verloren is gegaan. Bij de aanvraag voegt verzoeker onder meer een Spaanse verblijfstitel toe, zijn aankomstverklaring in België daterend van 4 september 2018, een eigen opgestelde verklaring, een document over taallessen en een aanbod voor een arbeidsovereenkomst.

Verzoeker wijst in zijn aanvraag op de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Voor wat betreft diens *“sociaal en economisch welzijn”* in België, maakt verzoeker geen gewag van familieleden.

De eerste bestreden beslissing antwoordt:

“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf Europa zou hebben (legt een Spaanse verblijfsvergunning voor). Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene verklaard ook dat hij sedert januari 2018 in België verblijft en hij hier een leven en sociaal netwerk heeft opgebouwd, ook deze elementen kunnen niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Ook wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Betrokkene verklaard ook dat hem reeds werk werd aangeboden bij de firma A. P. Belgium te Weserlo. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet

aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Dit antwoord is afdoende en correct. Verzoeker is, ook in zijn aanvraag, bijzonder vaag geweest over zijn opgebouwd sociaal leven en maakt geenszins duidelijk dat hij geen familieleden in het herkomstland heeft, laat staan in Spanje waar hij een verblijfstitel heeft. De louter vage bewering dat hij sedert september 2018 in België verblijft en hier zijn sociaal netwerk en leven heeft opgebouwd, wegen niet op nu hij stelt al twintig jaar in Europa te verblijven. Dit klemt nog meer nu hij in Spanje over een verblijfstitel beschikt en dus de mogelijkheid heeft aldaar zijn aanvraag in te dienen. De eerste bestreden beslissing besluit correct dat verzoeker onvoldoende zijn persoonlijke, sociale en economische belangen aantoont, van die aard dat een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland (ten overvloede ook Spanje) een schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt.

Deze motieven zijn kennelijk redelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker de gemachtigde van de bevoegde minister verwijt geen onderzoek te hebben verricht naar het bestaan van familieleden in het herkomstland, merkt de Raad op dat verzoeker deze wens niet kenbaar maakte voor het nemen van de bestreden beslissing en zelfs niets kenbaar maakte over een eventueel familieleven. De Raad ziet niet in waarom, rekening houdend met de gegevens, kenbaar gemaakt voor de bestreden beslissing, de verwerende partij dergelijk onderzoek zou moeten verrichten.

De Raad herhaalt dat de zorgvuldigheidsplicht ook geldt voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van een verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoeker, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Verzoeker heeft ruimschoots de tijd gehad alle nuttige elementen kenbaar te maken tijdens de behandeling van diens aanvraag.

Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat de eerste bestreden beslissing niet vereist dat verzoeker overmacht aantoont om buitengewone omstandigheden te bewijzen.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Verder benadrukt de Raad dat de verwerende partij geen onderzoek naar de gegrondheidselementen hoefde te voeren, eens vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die verzoeker verhinderen om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Een verblijf in België sedert 2018 op zich creëert geen recht op een machtiging tot verblijf omdat een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een gunstmaatregel is. De rechtspraak van de Raad van State waarnaar verzoeker verwijst, is niet dienstig. De bestreden beslissing motiveert wel degelijk waarom in het geval van verzoeker diens integratie en voorgehouden verblijf geen bijzondere omstandigheden zijn die het voor verzoeker moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.

Voor het overige voert verzoeker in dit middel geen andere grieven aan. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

2.1.4. Het eerste middel is in al haar onderdelen ongegrond.

2.2.1. In het tweede middel dat zich enkel richt tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van: *“de motiveringsplicht en schending van de wet, meer bepaald art. 8 EVRM.”*

Dit middel wordt als volgt toegelicht:

“Aangezien de verwerende partij motiveert: “Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel

een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”;

Dat nochtans art. 8 EVRM van toepassing is op individuen alleen én op gewone sociale relaties;

Dat namelijk ten eerste de beslissing omtrent de regularisatie rekening moet houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van art. 8 E.V.R.M. (R.v.St., 13 juli 1993, nr. 49821, waarin wordt bevestigd dat art. 8 E.V.R.M. van toepassing is op art. 9bis Vreemdelingenwet);

Dat namelijk ten tweede de Raad van State heeft geoordeeld dat art. 8 EVRM ook van toepassing is in zaken betreffende één persoon, zonder dat het nodig moet zijn dat een heel gezin betrokken is, en op gewone sociale relaties: “Le paragraphe 1er de l’art 8 de la Convention Européenne des Droits de l’Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l’y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée; ce droit couvre un domaine d’application large, qui comprend notamment les rapports humains qui l’individu est appelé à nouer avec autrui; qu’il résulte que la partie adverse, en s’étant dispensé d’examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d’amitié qui pourraient justifier l’examen par la Belgique de la demande d’asile du requérant, n’a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l’espèce, et n’a pas motivé adéquatement sa décision.” (R.v.St., 6 december 2001, nr. 101.547);

Dat het middel zodoende gegrond is wegens schending van de motiveringsplicht (zowel op formeel als op materieel vlak) en schending van de wet, namelijk schending van art. 8 EVRM;”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Deze bepaling bevat geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen. Het EHRM stelt dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen. De belangen, beschermd door artikel 8 van het EVRM, moeten op passende wijze in rekening worden gebracht. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mungenzi/Frankrijk*, § 62).

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83). Wel primeert dit artikel op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In dit geval betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beoogt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden, kenbaar gemaakt, worden betrokken.

Vermits artikel 8 van het EVRM ook het privéleven beschermt, kan verzoeker gevolgd worden dat ook een alleenstaand iemand, zonder familieleden, zich kan buigen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken. Indien dit het geval is, wordt nagegaan of de verwerende partij op correcte wijze deze afweging resulteerde in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad kan dus niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven moet bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

In dit geval stelt verzoeker niet dat hij over een gezinsleven of familiaal leven in België beschikt. Derhalve moet de Raad nagaan of de kenbare elementen voor het nemen van de bestreden beslissingen over verzoekers privéleven volstaan om zich op artikel 8 van het EVRM te kunnen beroepen, met andere woorden of verzoeker een beschermingswaardig privéleven aantoont.

De Raad verwijst naar het gezegde hierboven. Verzoeker is, ook in zijn aanvraag, bijzonder vaag geweest over zijn opgebouwd sociaal leven en maakt geenszins duidelijk dat hij geen familieleden in het herkomstland heeft, laat staan in Spanje, waar hij een verblijfstitel heeft. De louter vage bewering dat hij sedert september 2018 in België verblijft en hier zijn sociaal netwerk en leven, ook economisch, heeft opgebouwd en dat hij stelt al twintig jaar in Europa te verblijven, zijn te algemeen om een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig privéleven aan te tonen. De bestreden beslissing antwoordde op

alle kenbaar gemaakte gegevens. De bestreden beslissing stelt ook dat voor het werkaanbod hij de nodige vergunningen nog moet verkrijgen via de geijkte wegen. De eerste bestreden beslissing antwoordt dat het normaal is dat een aanvrager de openbare orde niet schaadt en dat dit element op zich verzoeker niet verhindert tijdelijk zijn aanvraag elders in te dienen. De tweede bestreden beslissing wordt slechts gegeven voor de landen waar verzoeker niet over een verblijfstitel beschikt zodat verzoeker kan terugkeren naar Spanje.

Verzoeker toont niet de schending van de motiveringsplicht of van artikel 8 van het EVRM aan.

Dit middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van: *“art. 8 EVRM, schending van de motiveringsplicht en schending van de zorgvuldigheidsplicht.”*

Het derde middel licht toe:

“Aangezien de verwerende partij nalaat na te kijken of en te motiveren dat de terugkeer om een machtiging aan te vragen niet disproportioneel is ten aanzien van art. 8 EVRM;

Dat de verwerende partij had moeten nagaan wat doorweegt: het recht op verzoekers sociale leven of één van de wettig nagestreefde doelen, met name de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat in casu bij verwerende partij geen enkele van deze wettige doelen is onderzocht;

Dat de terugkeer wel degelijk disproportioneel is, nu verzoeker uiteraard niet weet hoe groot zijn kans op slagen aldaar zal zijn, zodat hij mogelijks voor lange tijd of definitief daar zal moeten blijven, waardoor al zijn sociale banden worden doorbroken;

Dat zulks een reëel gevaar vormt, en dat dit risico niet in verhouding staat tot de actie die verwerende partij van hem eist, terwijl in België hetzelfde kan worden benaarstigd;

Dat een terugreis van verzoekende partij hoogst onredelijk zou zijn, en aldus art. 8 EVRM wel degelijk wordt geschonden;

Dat deze belangenafweging nooit is gebeurd, hetgeen een schending van de zorgvuldigheidsplicht impliceert;

Dat verzoeker niet het slachtoffer kan zijn van het feit dat de overheid geen evenwicht vindt tussen zijn immigratiepolitiek en het eigen belang van verzoeker, nu men verzoeker op die manier dwingt zijn hier verworven leven op te geven, en het reële risico te lopen zijn sociale relaties in België nooit meer terug te zien (in die zin: EHRM, Sen t. Nederland 21 december 2001, randnr. 41);

Dat er naast de schending van art. 8 EVRM een schending van de zorgvuldigheidsplicht te weerhouden is;

Dat de bestreden weigeringsbeslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat het middel gegrond is, wegens schending van art. 8 EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht (zowel op formeel als op materieel vlak);”

2.3.2. Vooreerst verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing disproportioneel is genomen en dat niet afdoende werd nagegaan of één van de wettige doelen (nationale veiligheid, openbare orde, economisch leven, voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen) niet doorwegen. Verzoeker verwijt de eerste bestreden beslissing deze niet te hebben onderzocht. Een terugkeer zou onredelijk zijn terwijl verzoeker onwetend is of dit voor lange tijd of definitief zal zijn en al zijn sociale banden worden doorbroken.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat de toekenning van een machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en dat een verblijf vanaf september 2018 op zich geen rechten creëert. Uit artikel 8 van het EVRM volgt geen verplichting om na een verblijf van nog geen twee jaar in België met het houden van sociale banden, overigens niet gespecificeerd en al zeker niet onderbouwd door de voorgelegde stukken, een verblijf toe te kennen en te verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Verzoeker ontkent de juistheid van de motieven, vervat in de tweede bestreden beslissing, niet. Verzoeker bevindt zich in illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf op zich kunnen geen rechten geschept worden. Verder is niet aangetoond dat verzoeker een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig leven heeft. Het komt de verwerende partij toe maatregelen te nemen om illegaal verblijf tegen te gaan, zoals in dit geval. De bestreden beslissing is niet disproportioneel genomen.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing: enerzijds het tegengaan van illegaal verblijf, anderzijds werden geen persoonlijke, sociale en economische belangen aangetoond die van die orde zijn dat artikel 8 van het EVRM is geschonden. De voorgelegde stukken van de aanvraag werden onderzocht en besproken. De verwerende partij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Voor het overige kan verwezen worden naar de bespreking van de eerder aangehaalde middelen. Noch artikel 8 van het EVRM, noch de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Tot slot voert verzoeker de volgende middelen aan, enkel gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Wegens samenhang worden deze gezamenlijk besproken.

De middelen luiden als volgt:

“5. Middelen lastens het bevel om het grondgebied te verlaten

5.1. Eerste middel: Uitvoeringshandeling

Aangezien de tussen te komen vernietiging van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing meteen ook zal inhouden dat iedere uitvoeringshandeling daarvan (m.n. het bevel om het grondgebied te verlaten) ophoudt met in het rechtsverkeer te bestaan;

Dat het eerste middel gegrond is;

5.2. Tweede middel: machtsoverschrijding en schending van de zorgvuldigheidsplicht

1. Aangezien aan verzoekende partij bevel wordt gegeven om de Schengenzone te verlaten;

Dat hij nochtans beschikt over een Spaanse verblijfsvergunning (die uitdrukkelijk wordt vermeld in de bestreden basisbeslissing) met geldigheid tot 23 februari 2021);

Dat de verwerende partij niet erg zorgvuldig was om hiermee geen rekening te houden, waardoor zij haar zorgvuldigheidsplicht schendt;

Dat de verwerende partij haar macht overschrijdt door een bevel te geven om de Schengenzone te verlaten, terwijl verzoekende partij verblijfsrecht heeft in Spanje;

2. Aangezien uit het bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk moet blijken naar waar de onderhorige moet gaan;

Dat een niet-uitvoerbare beslissing dient vernietigd te worden wegens schending van de zorgvuldigheidsplicht;

Dat in casu niet duidelijk is of verzoekende partij naar Ghana dan wel Spanje zal uitgezet worden, zodat de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd;

3. Aangezien het bevel d.d. 24 september 2019 zou ter kennis zijn gebracht middels een akte van kennisgeving d.d. 23 (!) september 2019;

*Dat dit niet mogelijk is, zodat de kennisgeving moet worden geacht niet of niet geldig te zijn gebeurd;
Dat zodoende de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten, geen aanvang neemt;*

Dat een bevel dat niet uitvoerbaar is, behoort te worden vernietigd;

4. Aangezien onderaan op de kennisgeving weliswaar een (weeral andere) datum van de overheid staat, maar geen datum bij "ik erken kennisgeving ontvangen te hebben", enkel een handtekening;

Dat zonder datum van kennisname de termijn niet begint te lopen en het bevel niet uitvoerbaar is;

Dat een niet-uitvoerbare beslissing behoort te worden vernietigd;

Dat het middel gegrond is;"

2.4.2. Wat verzoeker het eerste middel noemt, is onontvankelijk.

Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten.

Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De verzoeker meldt niet het precieze artikel of beginsel van behoorlijk bestuur dat hij geschonden acht. Ook is het niet juist dat het bevel om het grondgebied te verlaten zal moeten vernietigd worden indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd. Beide beslissingen staan op zich met een eigen rechtsgrond. Van een "uitvoeringshandeling" is geen sprake. Bovendien wordt benadrukt dat de verzoeker niet aantoonde dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Dit middel is onontvankelijk.

2.4.3. Verzoeker voert in wat hij het tweede middel noemt de schending van de zorgvuldigheidsplicht en van machtsoverschrijding aan.

Hij wijst op zijn Spaanse verblijfstitel en verwijt de verwerende partij onzorgvuldig gedrag en machtsoverschrijding doordat met deze verblijfstitel geen rekening is gehouden.

Dit verwijt is onterecht. Verzoeker gaat voorbij aan een juiste lezing van de tweede bestreden beslissing die duidelijk stelt: “(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, **tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (...)**” (eigen benadrukking tekst).

Het staat verzoeker vrij om terug te keren naar Spanje mits geldige Spaanse verblijfsvergunning. Dit blijkt uit de duidelijke bewoordingen van de tweede bestreden beslissing. Verzoeker heeft zelf de keuze of hij naar Ghana gaat of naar Spanje. Verzoeker wordt niet uitgewezen bij een vrijwillig vertrek, dus is de keuze aan verzoeker. Verder blijkt uit de tweede bestreden beslissing dat deze is genomen en ter kennis is gegeven op dezelfde dag: 24 september 2019. Het bevel om het grondgebied te verlaten is wel degelijk uitvoerbaar en correct. In tegendeel met wat verzoeker suggereert, staat op de kennisgeving slechts één datum en toont verzoeker niet aan dat een kennisgeving verplicht de datum moet herhalen bij de handtekening van verzoeker. De kennisgeving is correct.

De tweede bestreden beslissing werd zorgvuldig genomen en van machtsoverschrijding is geen sprake.

2.4.4. De middelen, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, zijn, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN